

TIVOLI. ZOOLOGISKA AVDELNINGEN (STOCKHOLM)

Katalog öfver zoologiska afdelningen i Stockholms Tivoli.

Stockholm
1886

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

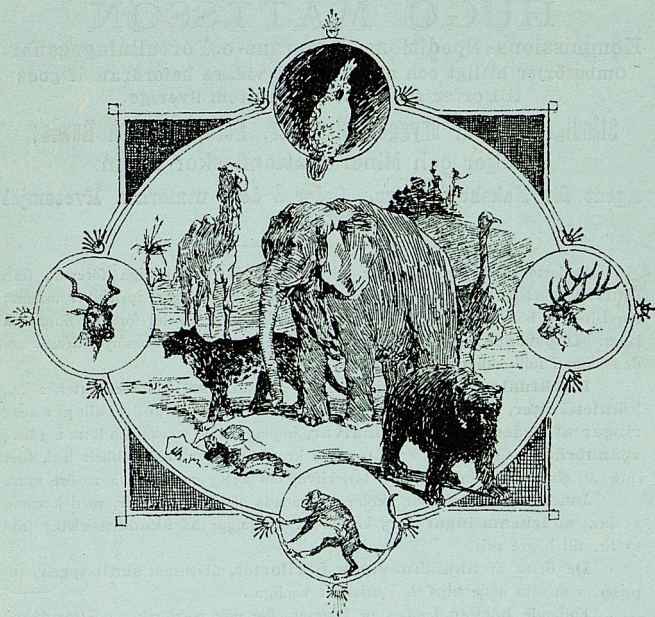
- <http://search.books2ebooks.eu/>

Zool.
Mus.
(Br)
o

Zoologiska Afdelningen

I

STOCKHOLMS TIVOLI

Pris 15 öre.

HUGO MATTSSON

STOCKHOLM

6 Slottsbacken 6

befullmäktigadt ombud för följande försäkringsbolag, afslutar för

SVERIGE Brandförsäkringar;

NORDSTJERNAN Lifförsäkringar;

GAUTHIOD Sjöassuranser;

DANSKA GLASFÖRSÄKRINGSBOLAGET

Glasförsäkringar;

SVERIGES HÄSTFÖRSÄKRINGSAKTIEB.

Hästförsäkringar;

FYLGIA, Olycksfallförsäkringar.

HUGO MATTSSON

Kommissions-, Speditions-, Assurans- o. Förtullningsgaffär.

Ombesörjer billigt och omsorgsfullt vidare befordran af gods till orter såväl inom som utom Sverige.

Ständigt lager af bryggeri-utensilier, Korn, Malt och Humla;

Buteljer och Mineralvattenflaskor m. m.

Agent för Naxskow qvarn. Order å dess utmärkta Hvetemjöl upptagas.

Undertecknad anskaffar för skolundervisning nödiga föremål från djurriket, såsom uppstoppade djur, skeletter, kranier, ägg, spritsaker m. m.; requisitioner böra dock göras i god tid, emedan blott en del föremål finnas på lager. Uppstopning af foglar och smärre däggdjur ombesörjes äfven, om de lemnas i fullkomligt friskt tillstånd.

Insektnålar från Karlsbad 3 kr., messingsstift för etiketter 2 kr., lokaletiketter, för alla Sveriges landskaper, till insekter 30 öre: allt pr tusen; ringar af fjederstål till fjäriilhåfvar, hopläggbara, starka och låtta å 3 kr.; spännbräden för fjärlar från 1: 50—2 kr.; kartonger med dubbelt lock (det inre af glas), i bokform 3: 25; torfskifvor om 23×7 c.-m. yta å 10 öre m.m.

Insektsamlingar för skolor, bestående af circa 45 arter, med kartong 15 kr., snäcksamlingar å 15 kr., samt samlingar af skadeinsekter från 25 kr. till högre pris.

De flesta af Skandinavians fjärlarter, äfvensom skalbaggar, till priser, som ofta understiga de i utlandet vanliga.

Följande böcker lemnas pr kontant eller mot postförskott: **Skandinavians Coleoptera** af C. G. Thomson, 10 delar, 36 kr.; **Odonata Suecica** eller Sveriges Trollsländer af C. H. Johanson 1 kr.; **Förteckning öfver Skandinavians och Finlands Macrolepidoptera** af Sven Lampa kr. 2: 50.

Under Juni—Augusti ingångna requisitioner utföras vanligen icke förr än i September. Stockholm i April 1886.

SVEN LAMPA.

KATALOG

ÖFVER

ZOOLOGISKA AFDELNINGEN

I

STOCKHOLMS TIVOLI

STOCKHOLM

TRYCKT HOS GERANDTS BOKTR.-AKTIEBOLAG

1886

Kungl. biblioteket

0 0000 000022244

N:o 1. Afrikanska Leoparden.

(*Felis pardus*, Linn.).

Leoparden kan sägas vara det mest fulländade af alla till kattsläktet hörande rofdjur, ty hvad harmonien i kroppsbyggnaden, hudens skönhet samt rörelsernas behag och smidighet beträffar, står han framom sina samslägtingar. Oaktadt sin jemförelsevis ringare storlek, är han dock genom sin styrka, vighet, skicklighet att klättra, samt genom sin slughet och list en farlig fiende till de flesta djur i sitt hemland, och äfven människan är icke säker för honom, fastän han merändels söker undvika henne. Då han förföljes, tager han helst sin tillflykt uti något träd, men går äfven i vattnet, liksom sin släkting tigern, och tvekar icke att simma öfver tämligen breda floder, ehuru han eljest skyr det våta elementet, i likhet med öfriga kattdjur. Leoparden är blodtörstig, lömsk och hämdgirig, mördar alla djur, han kan besegra och anställer stundom stort blodbad bland hjordarne, hvarföre han af boskapsegere mer fruktas än sjelfva lejonet. Hans föda utgöres förnämligast af antiloper, getter och får, men äfven aporna förföljas både i träden och bland klipporna af honom och till och med det väl beväpnade piggsvinet blir allt som oftast hans byte. Nästan hela Afrika utgör leopardens hemvist, men talrikast förekommer han uti denna verldsdelns större och mer sammanhängande skogar. Då han utplundrat ett område, lemnar han detta och uppsöker ett annat. Många leoparder skjutas med kula, men största antalet som dödas, hafva fångats uti fällor eller grofva saxar.

N:o 2. Kungstigern.

(*Felis tigris*, L.).

Är Asiens starkaste och grymmaste rofdjur, ty lejonet i denna verldsdel är både svagare och långt mindre fruktadt. Kungstigerns egentliga hemland synes vara Ostindien, der han är allmännast, men han förekommer dessutom ända från Kaspiska hafvet till det egentliga China och från Altai till och med de Ostindiska öarna. Han uppehåller sig helst vid flodstränder bland vass och rör, samt i busksnår och är derstädes, till följd af sin på tvären randiga hud, svår att upptäcka. Han ströfvar omkring på hvilken tid af dygnet som helst, men föredrager härtill timmarne näst före och efter solens upp- och nedgång och ligger på lur efter byte oftast vid skogstigar, vattningsställen o. d., der djur och människor oftare passera eller infinna sig för att släcka sin törst. Mången from pilgrim blir, under förrättandet af sin tvagning i »det heliga vattnet» eller andra andaktsöfningar, af tigern gripen, bortförd och uppäten, och knappast något varmblodigt djur, ej ens elefanten, förblifver af honom oantastadt. Då han smugit sig intill det utsedda offret, kastar han sig med ett eller ett par pilsnabba språng öfver detsamma och trycker de stora och skarpa klorna flera tum djupt i dess nacke, hvarvid äfven det starkaste djur genast störtar till marken. De sår tigern förorsakar äro mycket farliga, ja, oftast dödande, emedan icke allenast de stora klorna, utan äfven en del af tårna intränga deruti. Hans styrka är utomordentlig, ty han förmår bortbära en dödad buffel, och hans djerfhet och mordbegär äro så stora, att understundom en hel trakt för hans skull blir snart sagdt för människor obeboelig. Då han en gång smakat människokött, säges han föredraga detta framför allt annat och skall sedermera an-

falla hvarje menniska, som råkar komma i hans väg. Bland djuren äro de fullväxta elefanterna och de vilda och modiga buffeltjurarne de enda, som med framgång kunna upptaga en strid på lif och död med honom.

N:o 3. Svarta Pantern.

(*Felis melas*, Peron).

Ansågs för icke länge sedan såsom ett ytterst sällsynt djur, men kommer numera oftare till Europa. Man synes ännu icke hafva klart för sig, om han är en egen art eller blott en tillfällig varietet af den långsvansade pantern. Hans hemland är den ostindiska ön Java.

N:o 4. Kuguaren eller Puman.

(*Felis concolor*, L.).

Detta, inom större delen af Amerika, ända från Patagonien till Canada, kända rofdjur, som äfven fått namnet amerikanska lejonet och i menagerier vanligen kallas silfverlejon, uthärdar dock ingalunda jemförelse, hvad mod och styrka vidkommer, med gamla världens lejon. Han vistas både i skogarne och bland gräset på slätterna, klättrar med färdighet och besitter stor vighet, hvarigenom han kan göra språng af tjugu fots längd och derutöfver. Menniskor och större djur angripas ej af honom, utan lefver han hufvudsakligen af näsbjörnar, harar, foglar, rådjur och får, samt unga kalfvar och föl, som blifvit skiljda från föräldrarne. Han jagar om nätterna och smyger sig på sitt byte, liksom katten, sliter upp dess hals och utsuger blodet, innan han förtär köttet. Liknande leoparden i blodtörst, lärer han någon gång dödat ända till femtio får på en enda natt. I

ungdomen låter han lätt tämja sig, och på många ställen i Amerika ätes hans kött, som anses välsmakande. Härvarande exemplar, hane och hona, äro ovanligt vackra.

N:o 5. Fläckiga Hyenan.

(*Hyæna crocuta*, Gmel.)

Hyenan är ett nattligt djur, som om dagen döljer sig i hålor och först vid nattens inbrott ströfvar tjutande omkring för att söka byte, hvilket i de flesta fall utgöres af döda djurkroppar. De vidskepliga österlänningarne berätta många vidunderliga sagor om henne, bland annat att hon är en förklädd trollkarl, som om dagen går omkring i människogestalt, men om natten förvandlas till djur. Hon är dock endast en närgången, ful och envis, men feg varelse, som sällan tillfogar människan någon skada på anna sätt, än genom den förargelse hon åstadkommer med sitt ohyggliga tjut under de mörka nätterna, eller de röfverier och plundringar hon anställer. Hon bebor gamla världens hetaste trakter och gör mycken nytta derigenom, att hon liksom gamarne uppsöker och uppäter kadaver, hvilka eljest skulle förpesta luften. Den fläckiga hyenan är inom sitt slägte den starkaste och mest fruktade, och påstår man att hon uppgräfvat och förstört liken i kyrkogårdarne, samt att hon någon gång öfverfaller och i sina ovanligt starka käkar bortbär barn, eller till och med fullväxta människor, ifall de anträffas sofvande eller i utmattadt tillstånd. Hennes hemland är södra och sydöstra Afrika.

N:o 6. Prärivargen.

(*Canis latrans*, Say.)

I Nordamerika, isynnerhet uti Missouri och Californien, kringströfvar detta djur uti stora flockar och är

inom denna verldsdel en ställföreträdare till schakalen uti gamla världen. Han bildar liksom en öfvergång mellan vargen och räfven, ty hans kropp liknar den förres, men hufvudet, benen och svansen den sednares. Djerfhed, slughet och roflystnad äro hos honom utmärkande egenskaper, men han tämjes med lätthet och blir i fångenskapen mot bekanta vänlig och tillgänglig som en hund, dock vantrifves han, om man håller honom ensam i bur. På de stora slätterna eller de s. k. prärierna i sitt hemland jagar han i sällskap och förföljer hjortar, rådjur eller andra mindre djur och brukar dervid skälla liksom hunden.

N:o 7. Allmänna Räfven.

(*Canis vulpes*, L.).

I trädgården.

Bebor hela Europa, samt norra delarne af Asien och Nordamerika. Få vilda djur torde vara så allmänt kända som han — sinnebilden för bedrägeri, list, illfundighet och förslagenhet. Huruvida räfven bör anses såsom öfvervägande nyttig eller skadlig, derom har man ännu ej blifvit ense. Jägaren förföljer honom på alla upptänkliga sätt, men landtmannen låter honom merändels få tämligen ostörd sköta sina små hushållsbestyr och ser ej ogera, om han utväljer hans sädesåkrar till sina jagtplatser. Han utödar der en stor mängd sorkar och andra skadliga eller obehagliga smådjur, men är å andra sidan äfven en farlig fiende till våra mindre husdjur och allt matnyttigt vildt. Han är mest i rörelse om natten, då han, med ledning af sitt utomordentligt fina väderkorn, lätt finner medel för stillandet af hungern, synnerligast som han är nog lycklig att icke vara kräsmagad, utan håller till godo med nästan allt hvad djurriket kan hafva att bjuda på. Härvarande exemplar är inhemskt.

N:o 8. Vanliga Björnen.

(*Ursus arctos* L.).

Fastän klumpig och ovig till utseendet, är björnen dock både snabbfotad och vig och kan, som hvar man vet, med ganska stor färdighet klättra upp i träd. I ungdomen lefver han nästan uteslutande af växter och bär, dock plundrar han någon gång bistöckar och myrnornas bostäder; men såsom äldre och om han en gång fått smak på kött, kan han blifva ett verkligt rofdjur, som anfaller och dödar både får, nötkreatur och hästar. Vår svenska björn har i allmänhet ett mera fromt sinnelag och undviker helst menniskan, såvida han ej blir på något sätt uppretad eller sårad. En hona, som åtföljes af sina ungar, lärer ofta vara farlig att komma i vägen för. Björnen är i allmänhet hvarken lömsk, listig eller blodtörstig och använder sin ansenliga styrka endast till sjelfförsvar eller då hungern plågar honom. Han tillbringar vintermånaderna i stillhet uti ett s. k. ide, som blifvit utvaldt på ett undangömdt ställe i skogen. Ungarne, vanligen tvänne, framfödas i januari och åtfölja modern en längre tid. Härvarande exemplar är uppfödt i Tivoli och dresseradt.

N:o 9. Tvättbjörnen eller Sjubben.

(*Procyon lotor*, L.)

Är tämligen allmän i större delen af Nordamerika. Sitt namn har tvättbjörnen erhållit till följd af sin egenomliga vana att doppa födoämnen i vatten och gnida dem med tassarne, innan de förtäras. Om han är mycket hungrig, få de dock stryka med, äfven utan att tvättas. Han äter fisk, ägg, foglar, insekter samt frukter af allehanda slag, är vig och klättrar med färdighet i träd. I Amerika håller man honom mångenstädes såsom husdjur, emedan han i ungdomen låter lätt tämja sig. Sjubbens skinn är allmänt uti pelshandeln.

N:o 10. Hillern eller Illern.

(*Mustela putorius*, L.).

Fastän mårdarne kunna anses tillhöra de mindre af rofdjuren, så äro de dock ingalunda de minst skadliga bland dessa. De egentliga mårdarne stå högst inom hela familjen i afseende på yttre och inre egenskaper; de äro starka och mycket viga, simma och klättra med stor färdighet och kunna, emedan hufvudet är litet och kroppen långsträckt och smidig, tränga fram genom de minsta öppningar.

Hillern hör till mårdsläktet och uppehåller sig i största delen af Europa och Norra Asien. Uti Sverige förekommer han här och hvar, utom i de nordligaste trakterna af landet. Han trivnes bäst på odlade fält, der det icke är brist på grodor, ormar, råttor och sorkar, samt i närheten af människans bostäder. Om dagen döljer han sig uti ihåliga träd, gamla stenmurar, bergskrefvor eller stenkummel och begifver sig först i skymningen ut att söka föda. Han angriper äfven foglar, såväl vilda som tama och gör gerna påhelsningar uti hönshus, dufslag eller kaningårdar, samt bortsläpar ofta på en enda natt flere eller färre af dess invånare; dock dödar han dervid blott en och en i sänder, allt efter som de bortföras. Om vintern tager han sin bostad i närheten af husen, till och med i städer, emedan det denna tid af året för honom lättast tillgängliga villebrådet då har sitt tillhåll derstädes. Han står emellanåt på lur vid bäckar eller sjöar, och om en fisk kommer nog nära, dyker han pilsnabbt ned i vattnet och upphemtar honom. Han är slug, listig, misstrogen och försigtig samt modig och argsint, när han angripes och undgår mången gång sin förföljare derigenom, att han af

söndrar en vidrigt luktande vätska. Skinnet är utmärkt, men jemförelsevis af mindre värde i anseende till dess elaka lukt, som svårligen helt och hållet kan borttagas. Härvarande exemplar äro skänkta af en landsman i Paris.

N:o 11. Kängurun.

(*Halmaturus giganteus*, Gmel.).

De i flera afseenden märkvärdiga pungdjuren hafva fått detta namn, emedan bukhuden hos honorna är försedd med veck, hvilka bilda en säck eller pung, hvaruti spenarne äro belägna. Ungarne födas långt innan de äro fullt utbildade och införas uti pungen, der deras tillväxt fortgår, under det de fasthånga vid spenarne. Äfven sedan de fått syn och hörsel, och då rörelseverktigen medgifva, att de kunna springa omkring och sjelfva hemta föda på marken, taga de sin tillflykt till moderns pung, då någon fara hotar dem. Jättekängurun är Nya Hollands största däggdjur och äfven det ansenligaste bland pungdjuren. Han lefver i smärre sällskaper på de stora grässlätterna eller buskmarkerna, men minskas årligen till antal, emedan han ifrigt jagas för köttets och hudens skull. Hans framben äro korta och svaga och användas vanligen endast till att föra födoämnen till munnen; men de bakre äro deremot så mycket längre och starkare, samt synnerligen lämpliga till att hoppa med. En fullväxt känguru skall kunna göra hopp af ända till 30 fots längd, samt lyfter sig dervid 6—9 fot öfver marken och kan, sålunda hoppande, knappast upphinnas af en hund, såvida denne icke är snabbsprungen. Kängurun är from och godmodig, men i vilda tillståndet försvarar han sig tappert emot jagthundarne, och det händer ej sällan, att flera sådana få bita i gräset, innan han blir öfvervunnen.

N:o 12. Sachsiska Leporider.

I trädgården.

Tillhöra gnagarnes ordning, vilketens förnämsta kännetecken är de två stora, utstående, krökta och i spetsen snedt afskurna framtänderna i hvardera käken. Hararne, till hvilka leporider och kaniner höra, utmärka sig genom jmförelsevis långa bakben, och långa, uppåtstående öron. Leporiderna äro ett mellanting mellan haren och kani- nen, samt likna vanligen den förra hvad storlek och färg beträffa. De hafva på senare tiden blifvit införda våra kaningårdar, och deras kött värderas mera än vanliga kaninens.

N:o 13. Kinesiska Råttor.

Råttorna höra äfven till gnagarne och bebo jordens alla länder och klimat. De äro viga och behändiga i sina rörelser, kunna vanligen klättra och simma, samt hafva förmågan att tränga sig fram öfver allt, der deras hårda och skarpa tänder kunna bereda dem väg. Deras föda utgöres af alla slags ätbara ämnen, såväl från djur- som växtriket. I bur blifva de snart tama; men äro otrefliga i rum, emedan den elaka lukten der blir mycket besvärlig.

N:o 14. Elefanten.

(*Elephas indicus*, L.).

Asiatiska elefanten förekommer både vild och tam i Ostindien och är mindre, samt har kortare betar än den afrikanska, hvilken är det största land-däggdjur på jorden för närvarande. Elefanten hör till de mångklöfvade djuren och utmärker sig för öfrigt genom de två långa

framtänderna (betarne) i öfverkäken, de stora öronen, samt den långa, rörliga och känsliga, till hvarjehanda förrättningar lämpliga snabeln. Han uppehåller sig företrädesvis i urskogarne, genom hvilka han lugnt går fram, nedtrampande buskarne med de breda fötterna och med snabeln afbrytande grenar, som för honom äro i vägen. Han är dock icke på långt när så klumpig i sina rörelser som man kan vara böjd att tro, och hans sinnesförmögenheter äro alla, synen likväl undantagen, mycket utbildade. Detta gäller dock egentligen de tama elefanterna, hvilkas klokhet och läraktighet ej af något annat djur öfverträffas, icke ens af hunden. Han lefver familjvis uti mindre eller större hjordar, till hvilka inga främmande elefanter skola få tillträde, och det klokaste djuret är anförare för de öfriga. Såväl mat som dryck föres till munnen medelst snabeln, och han upprycker dermed stora knippor gräs med rötterna, hvilka sedan slås mot ett träd, på det att den vidhängande jorden skall aflägsnas. I tama tillståndet är elefanten vid godt bemötande mild och lydlig, men exempel saknas icke, att han kan retas till ursinne och då blir han ej att leka med. Han växer till 20:de eller 24:de året och tros i vilda tillståndet kunna uppnå en ålder af 150 år. Härvarande exemplar, »Kongo», är dresseradt och ett af de största, som finnas i Europa.

N:o 15. Dromedaren.

(*Camelus dromedarius*, L.).

Kamelerna äro hornlösa idislare, som hafva egendomligt bildade fötter, i det trampsulan utgöres af en stor puta, och klöfvarne äro blott tvänne, nästan liknande naglar. De egentliga kamelerna hafva en eller två knölar på ryggen, hvilka dock nästan försvinna, om djuret är

utsatt för långvarig hunger. I gamla världen äro de sedan urminnes tid förvandlade till husdjur, ty redan Job skall hafva varit egare af sex tusen stycken. Man känner ej med visshet från hvilket land kamelerna härstamma, men att de redan under Moses' tid voro kända uti Egypten, derom lemna gamla testamentet vittnesbörd. De äro liksom skapade för öknarne, och de enda djur, som der kunna användas under längre resor, både såsom bärare och riddjur, emedan de under flera dagar förmå uthärda strapatser i den starka hettan, utan annan föda än de sparsamt förekommande taggiga växter, som öknen har att bjuda på, samt derigenom, att de kunna undvara dricksvatten längre än något annat af våra tama djur. Att deras mage skulle innesluta förvaringsrum för vatten, af hvilket i nödfall äfven människor kunde betjena sig, läser dock vara en fabel. Till skaplynnat är kamelen dum, ondsint, trumpen och i högsta grad envis, men böjer sig likväl under människans herravälde. Dromedaren tros härstamma från Arabien och förekommer tam i sydvestra Asien och norra Afrika, der han är det nyttigaste husdjur och utgör arabernas och beduinernas snart sagdt förnämsta egendom. Han underhålles äfven i Italien (Toscana) och på Morea i Grekland, samt har på senare tiden äfven blifvit öfverförd till Mexico i Nordamerika m. fl. ställen.

N:o 16. Tvåpuckliga Kamelen.

(*Camelus bactrianus*, L.).

Tillhör östra och mellersta Asiens stepper och öknar, hvilka icke utan honom skulle kunna af handelskaravanerna genomfaras. Han är således den, som gör det möjligt att landvägen transportera varor mellan China och Ryssland. På halfön Krim i södra Ryssland är han äfven införd såsom husdjur.

N:o 17. Renen.

(*Cervus tarandus*, L.).

I trädgården.

Den enda af hjortsläktet, som användes till husdjur. Han bebor polartrakterna i gamla världen, flestades ända ned till 60:de breddgraden eller något derutöfver. Vildrenar förekomma i Skandinaviens fjelltrakter, i norra Ryssland, på Spetsbergen och i Nordamerika. För lapparne och andra högnordiska folkslag är renen nästan nödvändigare än hornboskapen för oss, ty han lemnar dem allt hvad de till sitt uppehälle oundgängligen behöfva, och de skulle icke kunna lefva honom förutan. Sålunda gifver han dem köttet och mjölken till föda, huden till kläder, samt är deras enda dragare under resor och flyttningar. Om vintern uppehålla sig renflockerne — de tama nämligen — tillika med sina egare, på fjellens lägre sluttningar och i dalarne, der de äro bättre skyddade mot de skarpa nordanvindarne; men mot sommaren vandra de uppåt fjellen, för att komma undan de i skogstrakterna vid den tiden framkommande millioner af bromsar och myggor, hvilka der äro ytterst besvärliga för både människor och djur. Renens förnämsta föda utöges af lafvar, och isynnerhet den lafart, som efter honom fått sitt namn.

N:o 18. Zebu eller Bramintjuren.

(*Bos taurus indicus*).

Är nära beslägtad med vår vanliga oxe, men skiljer sig från denne genom sina korta horn, samt genom den öfver nacken befintliga fettpuckeln, hvars vikt kan uppgå till 50 skålpund. Dess hemland är Bengalen i engelska Ostindien, men han är äfven utbredd öfver andra delar af Asien och Afrika, der han hålles tam och ut-

rättar ungefär detsamma som hästen hos oss. Härvarande exemplar äro från Calcutta och dresserade till dragare.

N:o 19. Zebu från Borneo.

Brun, med stor puckel på manken.

N:o 20. Yaken eller Grymtoxen.

(*Bos grunniens*, Pallas).

Dennes hemland är Mongoliet, Tibet m. fl. af sydvästra Asiens högst belägna bergstrakter, der han träffas vid en ansenlig höjd öfver hafvet, på Himalaya ända till 19000 fot. Han kan lefva och befinna sig väl, der luften är så förtunnad, att dess tryck ej uppgår till mer än hälften af det vid hafsytan vanliga, och hvarest intet annat större däggdjur skulle kunna uthärda. Här kan han med lätthet bära på ryggen tyngder om 2—2¹/₂ centner, äfven öfver de besvärligaste bergstigar och snöfält. Det är förnämligast för det mjuka och värdefulla hårets skull som han förföljes; men jagten på honom är dock ganska farlig, och om skottet icke genast dödar eller urståndsätter djuret att angripa jägaren, så är denne vanligen förlorad, ty det är lika ilsket och modigt som hvarje annan vild oxart och vida skickligare uti att klättra i berg än menniskan. Såsom tam är yaken vänlig och ganska lydlig mot bekanta personer och användes förnämligast till riddjur. Hans långhåriga svans skattas högt och användes såsom tecken till hög värdighet hos österländingarne. En »pascha af tre hästsvansar» är bland dem en högst betydande person.

N:o 21. Nubisk Get.

Getslägtet utgöres af medelstora idislare, med kantiga (ej rundade) horn, som finnas hos båda könen. De

vilda arterna vistas i bergstrakter, äro i rörelse såväl om dagen som nattetid och utmärka sig genom styrka och djerfhet, samt stor skicklighet uti att klättra i berg och klippor. Till och med de nyfödda killingarne kunna redan första dagen springa omkring på bergen, i sällskap med modern.

N:o 22. Grupp af Får.

Fåren skilja sig från getterna bland annat derigenom, att de hafva snäckformigt vridna horn och sakna bakskägg. Äfven de tillhöra i vilda tillståndet bergstrakterna och äro representerade i alla verldsdelar, utom Australien; men tama fåret har dit införts och hålles der numera i stor mängd. Fåren äro menlösa och enfaldiga djur, som lätt skrämmas på flykten, äfven af de obetydligaste saker, men äro äfven nyfikna och dumdristiga. Det tama fårets ursprung är okänt, ty det har hållits såsom husdjur sedan uråldriga tider tillbaka. Följande arter äro här representerade:

Fettsvansfåret.

(*Ovis Steatopygia persica*).

Igenkännes på de stora fettklumparne, som äro belägna under svansen; hufvudet svart, kroppen hvit.

Afrikanska Får.

Kroppen hvit, ben och hufvud bruna.

Krumnosiga Geten.

(*Capra thebaica*).

Mörkbrun. Denna art har varit hållen såsom husdjur i Egypten sedan årtusenden tillbaka, men icke i Europa, der den endast förekommer i menagerier.

N:o 23. Kapucinerapan.

(*Cebus capucinus*, L.)

Aporna i nya världen skilja sig i flera afseenden från dem, som tillhöra den gamla. De äro vanligen speñsliga, hafva långa ben och svans, hvilken sistnämde ofta kan hoprullas i spetsen och begagnas till gripverktyg. Alla arterna vistas i träden och nedstiga mera sällan på marken, samt äro till sjäsegenskaper underlägsna gamla världens apor. Deras hemland är Sydamerika. Kapuciner- eller Rullapan förekommer i Brasiliens och Guyanas skogar och hålles ofta tam hos indianerna. Väl behandlad är hon mild och vänlig, men i motsatt fall elak och hämdgirig.

N:o 24. Lejonapan.

(*Midas rosalia*, L.)

Midasaporna bebo Brasiliens och Guyanas skogs-trakter, men förekomma äfven på det buskbeväxta slätt-landet. Släktet har många arter, af hvilka några hafva hufvud och hals beklädda med längre hår, som efter behag kunna uppresas. Till dem hör ofvannämnda art, som träffas vild uti Brasiliens kustländer, der den lefver uti smärre familjer och föder sig af frukter och insekter. Lejonapan blir mycket tam och trifves bättre i fångenskap hos oss, än öfriga arter, men måste hållas varmt samt hafva rent och torrt i bostaden.

N:o 25. En samling apor.

Bland dem finnas unga exemplar af följande arter:

Kappbavianen eller Hamadryaden.

(*Cynocephalus Hamadryas*, L.).

Bavianerna tillhöra en grupp bland aporna, hvars representanter kunna sägas vara både bland de märkvärdigaste och fulaste. De äro näst skogsmenniskorna de största, hafva undersätsig, på främre delarne vanligen långhårig kropp, samt ovanlig muskelstyrka. Benen äro jemförelsevis korta och starka. Babianerna vistas bland klippor och klättra mer sällan uti träden, samt äro mindre ömtåliga för kyla, eftersom de kunna uppehålla sig uti trakter, som ligga ända till 12000 fot öfver hafvet. Deras föda består af frukter, gräs, sniglar, insekter och fogelägg m. m., och de anställa mången gång stor förödelse i fruktträdgårdar och vinberg. De gå alltid på alla fyra benen, äro vilda, djerfva, argisinta, oförskämda och illpariga, samt visa stort förstånd och mycken list, hvarföre de äro opålitliga och ganska farliga. I sin hembygd få de vanligen lefva i fred både för människor och djur och undvikas helst, emedan de alltid anfalla i flock; ty till och med leoparden, deras värsta fiende, angriper endast yngre, ensamma djur, och lejonet vågar sig ej i strid med dem, då de äro många tillsammans. De äro dock ej särdeles svåra att fånga, emedan de hysa stor passion för starka drycker och berusa sig, om sådana framsättas för dem, samt blifva i detta tillstånd lätt fångslade. Hamadryaden spelar en roll i människoslägtets äldsta historia, till följd af sitt stora förstånd och sina dåliga egenskaper. Egyptierna egnade denna bavian gudomlig dyrkan, och bibeln vet att omnämna honom. Han förekommer i Arabien, Abyssinien och södra Nubiens bergiga kustländer, på sådana trakter, der det icke saknas tillgång på vatten. Dessa bavianer lefva tillsammans uti flockar, till ett antal af 15—150 stycken i hvarje och försvara sig vanligen mot människan

medelst stenkastning, om de retas eller anfallas. Deras färg är blåaktigt askgrå, ansigtet köttfärgadt och analtrakten blodröd.

Pavian.

Ofvan grönaktigt gul, näsan olivfärgad och analtrakten mörkbrun.

Lapunda-apa.

Den största i samlingen.

Babuin eller Baboon-apa.

Brasiliansk apa.

N:o 26. Babuinen eller Hundpavianen.

(*Cynocephalus babuin*, Desmarest.).

Denna babian saknar man och förekommer i Abyssinien, Kordofan m. fl. länder i mellersta Afrika. Han är något mindre vildsint än öfriga babianarter och ett mycket klokt djur, som lätt låter dressera sig till allehanda konststycken, samt fäster sig vid sin herre med stor trohet och tillgifvenhet. Hans läte liknar hundens skällande.

N:o 27. Mandrillen eller Skogsdjefvulen.

(*Cynocephalus mormon*, L.).

Torde vara en af de fulaste bland aporna och igenkännes på sin korta svans, samt lefver i stora skaror på klippor och uti träden i länderna vid Guineaviken i mellersta Afrika. Hans läte liknar nästan svinets grym-

tande, och han lemnar ibland skogen för att hemsöka och plundra de af menniskor bebodda trakterna. Hans otroliga styrka och vildhet fruktas mycket af infödingarne, synnerligast som han är särdeles djerf, och säges till och med icke vara rädd för bösskott. Han låter ej fånga eller tämja sig såsom äldre, men öfverföres ofta såsom ung till Europa, der han uthärdar klimat och fångenskap tämligen väl. Kroppsfärgen olivbrun, ansigtet blått, näsan hos hanen blodröd och analtrakten röd och blå.

N:o 28. Jättelapunda eller Svinapan.

(*Macacus nemestrinus*, L.).

Har fått namnet svinapa, emedan hon vanligen bär den korta svansen på ett sätt, som påminner om svinets. Hon vistas uti skogarne på de ostindiska öarne Sumatra och Borneo. Fångad ung blir hon lätt tam, och malajerna sända henne upp i kokospalmerna, för att nedplocka nötterna, hvarvid hon har nog urskiljning att af-taga endast sådana, som äro mogna.

N:o 29. Risapor.

N:o 30. Lapunda-apor.

N:o 31. Pilgrimsfalken.

(*Falco peregrinus*, L.).

De egentliga falkarne utmärka sig från andra roffoglar genom sin korta och starkt krökta näbb, som innanför öfverkäksspetsen är försedd med en tämligen skarp tand. De hafva långa och starka tår, beväpnade med skarpa klor. Vingarne äro spetsiga och starka, och flykten följaktligen uthållig och ytterst snabb. De fånga vanligen sitt byte i luften, der endast högst få foglar kunna undkomma dem. I fordna tider användes flera falkarter till

jagt och ännu i dag finnas folkslag, som sysselsätta sig med detta nöje. Pilgrimsfalken är näst jagtfalken hos oss den största af släktet och ej sällsynt. Han är dufvornas och andra medelstora foglars värsta fiende.

N:o 32. Kungsörnen.

(*Aquila chrysaetos*, L.).

Örnarne äro näst gamarne de största och starkaste bland roffoglarne och utmärka sig genom undersätsig kropp, befjädradt hufvud, grof, vid roten rak och mot spetsen krökt näbb, som saknar tand, samt genom hufvudfjädrarnes tillspetsade form. De lefva ensliga eller parvis, hafva skarp syn och hörsel, samt en vacker och imponerande flygt. Då de misstänka någon fara, äro de mycket skygga och försigtiga, men eljest djerfva, samt till och med närgångna. Landörnarne hafva tarserna befjädrade ända ned till tårna, och hit räknas således kungsörnen, hvars färg på hufvud och nacke är brun (yngre fogel) eller gulbrun, hvarföre han äfven fått namnet guldörn. Han är vår skadligaste roffogel och lefver företrädesvis af ryggradsdjur, hvilka han sjelf dödat, men håller äfven tillgodo med friska as. Boet bygges i höga träd eller otillgängliga klippor uti ödsliga trakter. Många äro berättelserna om örnens djerfhet och rofgirighet, och man påstår till och med, att han vågar anfälla människor, om de komma för nära hans bo, äfvensom att han någon gång bemäktigat sig och bortfört barn. Kungsörnen är numera, dess bättre, ganska sällsynt hos oss och häckar troligen blott uti norra Sveriges ödemarker.

N:o 33. Hafsörnen.

(*Haliaeetus albicilla*, L.).

Hafsörnarne gifva icke landörnarne efter i storlek och skilja sig från dem deruti, att deras tarser äro blott

till öfre hälften bejädrade. De äro mera klumpliga och oviga, samt icke så begåfvade som landörnarne. Vår vanliga hafsörn är ofta något större än kungsörnen och mäter 7—8 fot mellan vingspetsarne. Han uppehåller sig nästan öfverallt i Europa i närheten af vatten, emedan hans förnämsta föda utgöres af fiskar och sjöfoglar. Hos oss är han just icke sällsynt, hvarken vid hafskusterna eller insjöarne. Man har flera exempel på, att denna örn ibland hugger klorna i sälar eller mycket stora fiskar och dervid råkar illa ut, emedan dessa blifva honom öfvermåktiga och neddraga honom i vattnet, der han omkommer, ifall han icke lyckas lösgöra sig.

N:o 34. Bergufven.

(*Strix bubo*, L.).

Ugglorna igenkännas vid första påseendet genom sitt stora, runda hufvud, stora framåtrigtade ögon, samt den mjuka fjäderklädnaden, hvilken sätter dem i stånd att flyga utan märkbart buller. Deras hörsel är mycket fin, likaså synen, fastän ögonen på de flesta äro så känsliga för ljuset, att de blifva liksom förblindade deraf. Ugglorna sitta derföre om dagen undangömda på något mörkt ställe och framkomma först sedan solen gått ned. Flera arter äro dock föga besvärade af dagsljuset, såsom t. ex. bergufven, men hålla sig ändock vanligen gömda på dagarne; ty så ofta de då visa sig i det fria, blifva de omringade och förföljda af andra foglar, företrädesvis kråkor och skator m. fl. Bergufven bebor skogiga bergstrakter och är mycket skadlig för det matnyttiga vilda, emedan han äfven angriper tämligen stora djur, såsom rådjurskalfvar, harar och större foglar. Han skall ibland till och med våga sig i strid med räffen eller katten och dervid blifva den segrande parten.

N:o 35. Kattugglan.

(*Strix aluco*, L.).

Tillhör nattugglorna och är mycket besvärad af starkt ljus. Hennes förnämsta föda består af råttor och möss, och hon är derföre en mycket nyttig fogel, som öfver allt borde skyddas. Detta är dock flerstädes icke fallet; ty en del personer hafva, till följd af okunnighet, vidskepelse eller okynne, för sed att göra allt för att utrota henne. Hon är dock, detta oaktadt, hos oss den allmännaste af släktet.

N:o 36. Gultofsiga Kakaduan.

(*Cacatua sulphurea*, Gmelin).

Klätterfoglarna utmärka sig förnämligast derigenom, att deras tår äro rigtade två framåt och två bakåt, eller att den yttre framtån kan vändas åt båda hållen. De indelas i flera från hvarandra väl skiljda familjer, af hvilka den, hvartill papegojorna räknas, lätt igenkännes på näbben, som mycket liknar roffoglarnes. Den är dock kortare, tjockare och högre, mera krökt, samt försedd med en lång, hakformig spets. Benen äro korta, hvarföre gången i allmänhet är mycket dålig. Liksom en del apor vid klättrandet äfven taga svansen till hjälp, så använda papegojorna näbben till samma ändamål, och denne gör dervid nästan samma tjänst som en tredje fot. Många arter äro begåfvade med godt minne, stor hämningsförmåga, och lära sig mycket fort att efterapa ord och kortare meningar. Deras föda hemtas ur växtriket och består af frukter, knoppar m. m., men de större arterna förtära dessutom larver och maskar. Ofvannämde art tillhör den grupp af papegojor, som kallas egentliga kakaduoer eller kakadoror, hvilka utmärka sig genom en jämförelsevis liten näbb, tarsen kortare än tårna, en tofs

på hjessan, samt befrädrade kinder. I tama tillståndet sluta de sig gerna till människan och lära sig med lätthet att tala och utföra konststyecken. I det fria lefva de i flockar, och hafva sitt hemvist uti Indien, på Moluckerna och Nya Holland.

N:o 37. Inka-Kakaduan.

(*Cacatua Leadbeateri*, Vig.).

Denna praktfulla papegoja härstammar från de inre och sydliga delarne af Nya Holland och är en af de vackraste kakaduoer, som man hittills lärt känna, samt en prydnad för hvarje papegojsamling, den må vara hur rik på arter som helst.

N:o 38. Rosenröda Kakaduan.

[*Cacatua (Ptilotophus) roseicapilla*, Vieillot].

Har sitt hemland uti Australien, men förekommer allmännast uti inre delarne af Nya Hollands fastland.

N:o 39. Alexanders Papegoja.

[*Conurus (Palaeornis) Alexandri*, L.]

Är den mest berömda af de s. k. perikett-papegojorna och har till hemland Ostindien. Har fått sitt namn, emedan hon öfverförts till Europa af Alexander den store.

N:o 40. Jako eller Grå Papegojan.

(*Psittacus erithacus*, L.).

De egentliga papegojorna utmärka sig förnämligast genom den breda och korta stjerten, samt de nakna

kinderna. Ofvannämnda art har till hemland vestra kusten och det inre af Afrika. Dess lefnadssätt uti vilda tillståndet är föga känt, ehuru den ofta förekommer såsom tam i Europa. Denna fogel är högt värderad, emedan han anses såsom den läraktigaste och mest begåfvade af alla papegojor. Förvånande bevis förekomma i tryck om enskilda individers klokhet, minne samt förmåga att lära tala.

N:o 41. Allmänna Amazonpapegojan.

(*Psittacus aestivus*, Latham).

Amazonpapegojorna utgöra ett på arter mycket rikt slägte i Sydamerika. De sakna tofs på hufvudet, samt hafva kort och rundad stjert. Ofvannämnda art är mycket allmän uti de stora skogarne i Brasilien, der den under större delen af året lefver tillsammans uti stora flockar, hvilka isynnerhet mot aftnarne, då de uppsöka sina hviloplatser för natten, förorsaka mycket buller och larm.

N:o 42. Maitacka eller Blåhalsade Papegojan.

(*Psittacus menstruus*, L.).

Bebor kusttrakterna af Brasilien och Guyana och töres ofta till Europa. Under regntiden flyger denna papegoja omkring i stora flockar och anställer förödelse i trädgårdar, men under den torra årstiden lefver hon parvis. Då hon flyger från det ena trädet till det andra, upphäfver hon gälla skrik.

N:o 43. Arakanen eller Dvergaran.

(*Ara severa*, L.).

Arapapegojorna äro de största uti den grupp af papegojor, hvilka utmärka sig genom lång och spetsig

stjert, stor näbb och nakna kinder. Alla hithörande arter bebo Sydamerikas urskogar och anträffas i smärre flockar, vanligen i de högsta trädens toppar, der de lifnära sig af frukter. Dessa papegojor äro stillsamma och kloka, låta lätt tämja sig, men kunna vanligen blott lära uttala några få ord. För de granna fjädrarnes skull blifva de ifrigt förföljda i sitt hemland. Ofvan nämnda art, en af de minsta i släktet, uppehåller sig i de varmaste delarne af Sydamerika, från Panama till ungefärligen 19° sydlig bredd.

N:o 44. Sparfpapegojan.

(*Psittacula passerina*, Shw.).

Dverg- eller sparfpapegojorna äro de minsta uti familjen, samt de mest intagande och angenäma såsom burföglar. Fastän de i vilda tillståndet förekomma uti stora flockar, så håller hvarje par alltid tillsammans, och makarne visa stor ömhet och tillgifvenhet mot hvarandra. Om den ena af dem dör, så efterföljes han vanligen inom kort af den andra, hvarföre de fått namnet »oskiljaktiga» (inséparables). Denna art är en af de allmännaste i Brasilien, och besöker derstädes trädgårdarne, skrikande och pladdrande med kamraterna liksom sparfvarne hos oss.

N:o 45. Nymfpapegojan.

(*Nymphula Novae-Hollandiae*, Gmelin).

Denna vackra papegoja uppehåller sig mestadels på slätterna uti Nya Holland och träffas der uti stora flockar både på marken och på gummiträdens torra grenar. Emedan dessa föglar hafva häckplatserna på annat håll, så företaga de flyttningar vid parningstiden och återkomma, först sedan ungarne blifvit flygfärdiga, till de vanliga uppehållsorterna. De behöfva ofta dricka och

vistas därför helst nära floder, samt äro föga skygga och fångas i mängd, dels för det läckra köttets skull, dels därför, att de äro vackra och angenäma burfoglar.

N:o 46. Domherren.

(*Pyrrhula Major*, *Brehm*; *Vulgaris*, *Brisson*).

Från Sverige.

N:o 47. Korsnäbben.

(*Loxia curvirostra*, *L.*).

Korsnäbbarne uppehålla sig i våra skogar, der de förnämligast lefva af barrträdens frön och träffas vanligen tillsammans uti större eller mindre flockar.

N:o 48. Grönsiskan.

(*Chrysomitris spinus*, *L.*).

N:o 49. Tamdufvor.

(*Columba livia domestica*).

Duffoglarne utgöra en väl begränsad och fristående familj, hvars arter utmärka sig genom den vid roten mjuka näbben, hvarpå näsborrarne ligga under en mjuk och uppsvälld hud. De egentliga dufvorna hafva långa och spetsiga vingar, hvilka sätta dem i stånd att ledigt och snabbt svänga om i luften. Benen äro korta, och gången långsam, hvarvid hufvudet och halsen röres fram och tillbaka; stjerten är vanligen medelmåttigt lång, i spetsen tvär eller rundad. Dufvorna äro i allmänhet älskliga och oförargliga foglar, som redan i forntiden brukades till sinnebilder för mildhet, oskuld och andra goda egenskaper; men detta hindrar icke, att de sins-

emellan kifvas och ofta slåss rätt tappert, då afund eller svartsjuka beheherska dem. Bland härvarande tamdufvor märkas flera racer, af hvilka må omnämnas:

Krondufvan eller Jakobinen.

(*Columba cucullata*).

Utmärker sig genom fjädrarnes egendomliga ställning på halsens sidor och bakre delen af hjessan, i det de bilda liksom ett krås derstädes. De hvita och enfärgade individerna anses såsom de skönaste och för racen mest utmärkande. Denna dufrace är ganska sällsynt.

Tummeletten.

(*Columba gyrastrix*).

Är utmärkt genom sin förmåga att uppstiga i luften till betydlig höjd, samt att derefter tumla om, på så sätt, att hon kastar sig baklänges upprepade gånger, tills hon kommer i närheten af marken. Härigenom kan hon ganska väl skydda sig mot roffoglar.

Brefdufvan.

(*Columba belgica*).

Har en mycket hastig och uthållande flygt och användes derföre ibland, som man vet, till förande af bref, äfven mellan långt aflägsna ställen.

N:o 50. Påfogeln.

(*Pavo cristatus*, L.)

Bland hönsfoglarna är påfogeln den största och utmärker sig genom den ovanligt långa, breda och utomor-

dentligt praktfullt färgade stjerten. Den vanliga påfogelns hemland är Ostindien och ön Ceylon, der han vistas i skogar och busksnår och vanligen träffas uti stora flockar. Han säges första gången förts till Europa genom Alexander den store under dennes återtåg från Indien. Liksom de flesta hönsfoglar, flyger påfogeln dåligt och ogera, men springer med färdighet.

N:o 51. Silverfasanen.

(*Phasianus nychthemerus*, L.).

Fasanerna äro närbeslägtade med de tama hönsen, men sakna kam och hafva oftast i dess ställe en fjäderbuske eller tofs på hjessan. De lefva bland buskar, sällan i större skogar, och hafva sitt hemland i Asien. Silverfasanen härstammar från China och hålles tam mångenstädes i Europa. Han flyger dåligt, men springer förträffligt. Liksom fallet är med de flesta större hönsfoglar, äro honorna mindre och sakna hanens granna utstyrel.

N:o 52. Guldfasanen.

(*Phasianus pictus*, L.).

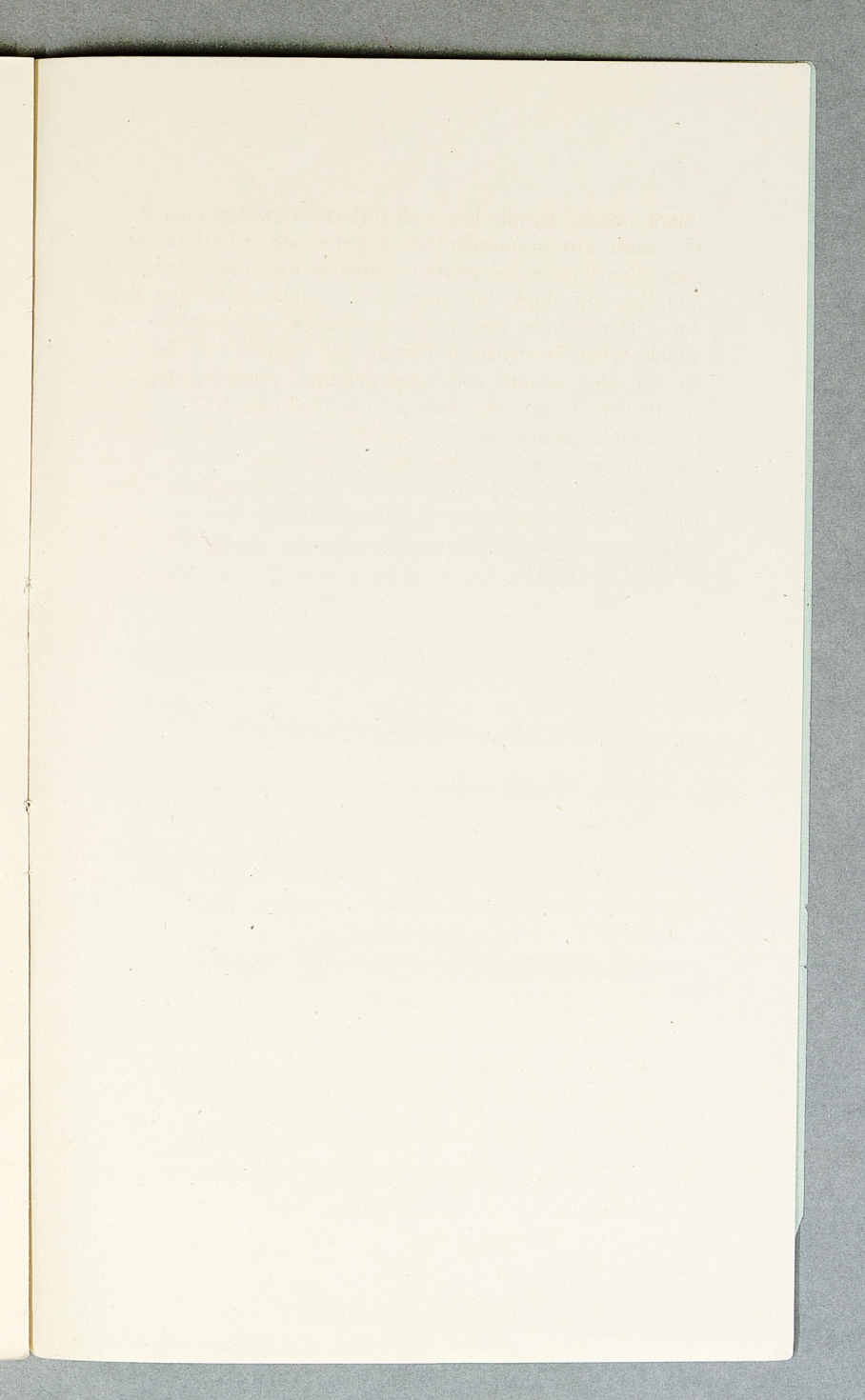
En af släktets grannaste arter, som utmärker sig genom den vackra halskragen. Äfven hans hemland är China. Han tämjes lätt och lär sig igenkänna sin vårdare, men är mera sällsynt uti fasanerier, emedan man tror honom vara ömtålig för temperaturombyten. Han antages vara de gamle romarnes »Phoenix», om hvilken latinska dikter veta att omtala underbara saker.

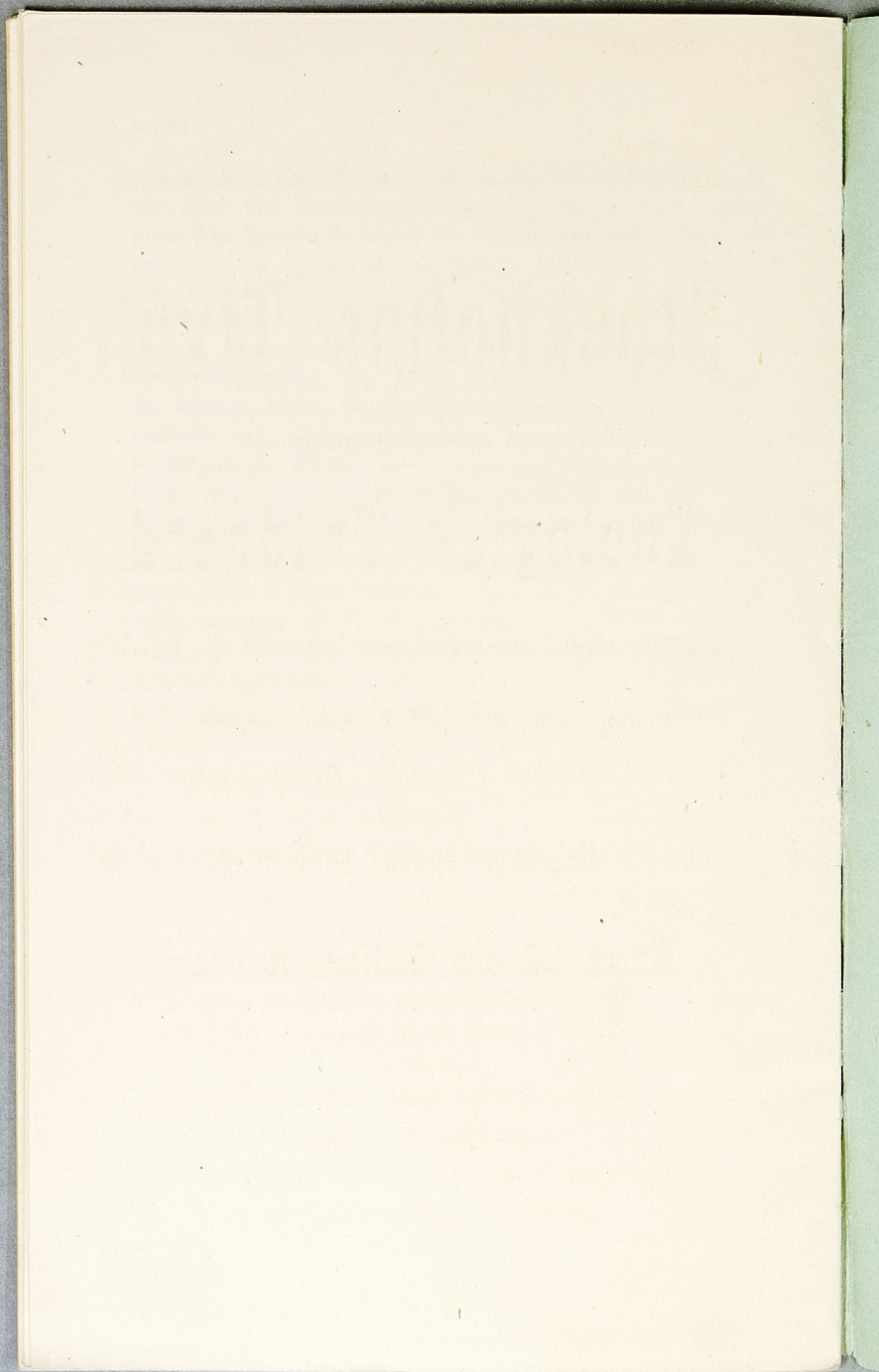
N:o 53. Emu eller Nyholländska Strutsen.

(*Dromaeus Novae Hollandiae*, Latham).

Inom den klass af ryggradsdjuren, hvartill foglarne räknas, äro strutsarne de största medlemmarne. De hafva

långa, starkt bygda ben, och fötterna försedda med 2—3 tår, samt äro utomordentligt snabba och uthålliga springare, hvarigenom de, oaktadt vingarne äro förkrympta och odugliga till flygt, lätt nog kunna undkomma sina fiender. Deras föda består af växtämnen och insekter, och vistelseorten är vanligen öknar och stepper. Afrika har en art, den största och mest bekanta, Amerika tre, och Australien minst nio arter. De förföljas ifrigt, några för köttets, andra för de dyrbara fjädrarnes skull. Härvarande art, näst afrikanska strutsen den största inom ordningen, är försedd med tre tår på fötterna, samt uppehåller sig i östra delen af Nya Holland, der han dock årligen minskas till antal och kommer troligen att helt och hållet utrotas.

Stockholms Tivoli

i förening med

Zoologisk Trädgård.

Öppet alla Söcknedagar från kl. 10 till 10.

*Ingång från Viktoria-Teaterns grindar till kl.
6 e. m., derefter från Öfre Tivolis portar.*

Sön- och Helgdagar öppnas portarne kl. 1 e. m.

Entré 50 öre, hälften för barn.

Victoria-Teatern

Alla dagar Stor Föreställning

från kl. 7 till 10 e. m.

Entré 1 krona, gäller äfven för Öfre Tivoli.

<i>Salongen: Logeplats</i>	2 kronor.
<i>Logeplats för 10 personer</i>	15 „
<i>Parterr-Logeplats för 6 personer</i>	9 „
<i>Parterr-Logeplats för 4 personer</i>	4 „

OBS. Söckendagar efter kl. 5, Sön- och Helgdagar efter kl. 4 e. m. entré till Rofdjurshuset 25 öre.¹

Så snart väderleken tillåter: table d'hôte från kl. 2 till 6 e. m. å 1: 50, gäller äfven som entré till Tivoli. Biljetter säljas i biljettkontoret.

Säsongsbiljett till Tivoli 5 kronor.

Säsongsbiljett för barn 3 kronor. Säljas i Cigarr-butiken vid ingången.

Kägelbanorna äro endast tillgängliga för Tivoli-besökande.

OBS. Djuren fodras kl. 6.

OBS. Djuren få ej vidröras.

OBS. Hundar få ej medtagas.

De stora festdagarne under säsongen blifva:

Den 23 Maj:

Stor folkfest med karnavalståg.

Den 23 och 24 Juni (Midsommar):

Stor Nationalfest med dans i naturen.

Den 26 Juli:

Stor Bellmansfest med festfyrverkeri och Vauxhall-Illumination.

Derefter hvarje torsdag stort festfyrverkeri med Vauxhall-Illumination.

www.books2ebooks.eu